

ger et land med retfærdighed, for i bund og grund drejer det her sig jo om retfærdighed – og jeg kan godt forstå, at ministeren vender ryggen til.

Der kom en kommentar om, at ude i amter og kommuner kan man sagtens finde ud af det. Jamen hvordan kan det så være, at der i flere kommuner er store problemer med at få klaret de sager? Er det ikke et spørgsmål om at komme ud og se lidt på, hvad det egentlig er, der foregår omkring lovgivningen? Det handler om uretfærdighed.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Miljøministeren sagde i sin tale, at der ikke er tale om indskrænkning af den frie ejendomsret for de landbrug, det går ud over, men hvad vil miljøministeren så kalde det? Jeg er overbevist om, at de landmænd, der får indskrænket deres ret til at bruge deres jord, betragter det her som en alvorlig begrænsning af den frie ejendomsret, og jeg vil gerne have ministeren til at forklare, hvad han mener med, at der ikke er tale om en indskrænkning, og hvilket udtryk han så vil bruge.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at for Venstre er det her mest af alt en æressag. Det er et spørgsmål om at behandle mennesker retfærdigt og rimeligt, og når ministeren fremfuser heroppe fra talerstolen med, at man nu skal til at give kompenserende præmier til folk, der har tabt en sag, synes jeg, det tenderer det ufor-skammede. Der er tale om mennesker, som har ejendomsret til deres jord, og som lever af den, men som har fået en rådighedsindskrænkning uden at få fem flade øre i erstatning.

Vi anerkender naturligvis Højesteret og Højesterets ord, men vi undrer os – og det har man lov til, selv om det er Højesteret – når man siger, at der er tale om et indgreb af så ringe intensitet, at det generelt ikke har ekspropriativ karakter. Hvad er det dog for en i og for sig besynderlig begrundelse, når man tænker på, at når en cykelsti eller et fortov skal udvides 10 gange $\frac{1}{2}$ m, sker det ekspropriativt, og den pågældende grundejer får erstatning. Her taler vi om mennesker, der har ejendomsret til et stykke jord, som de skal dyrke og leve af. Så jeg synes, ministeren skulle komme på andre tanker og lade være med at være så fremfusende.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Man kan jo sagtens klare sig ved at kalde andre for fremfusende. Det, jeg har sagt, er, at vi har en lov. Den lov blev i sin tid anfægtet. Derfor blev den i mange kommuner ikke håndhævet. Det er det, jeg udtrykte stærk irritation over at den ikke er blevet, og at man har gjort mange forsøg på at underminere denne lovgivning.

Derudover bryder jeg mig ikke om princippet om, at man, når man har tabt en sag og tabt den meget klart ved Højesteret, så mener, at man skal have en kompensation for det efterfølgende. Og dér skilles vandene.

I øvrigt har jeg ikke sagt, at der ikke er tale om indskrænkning i ejendomsretten. Det meste af den lovgivning, vi laver herinde, sætter rammer for ejendomsrettens udøvelse. Hele vores planlovgivning, hele vores trafiklovgivning, hele vores erhvervslovgivning er i en eller anden forstand normsættende og dermed indskrænkende for ejendomsretten: Det, der er spørgsmålet her, er, om der er tale om ekspropriation. Og det er det, Højesteret har slået fast, at det er der ikke.

Mit eneste ønske er, at vi nu får denne her lov overholdt. I øvrigt må jeg minde om, at også før naturbeskyttelsesloven blev der fastsat erstatningsfri bræmmer for vandløb i henhold til vandløbsregulativerne. Det var ikke noget nyt princip, der blev indført i 1992. Her gjorde man det bare generelt for hele landet, 2 meter på den måde.

Hvis man i øvrigt i forhold til villaejerne indførte pligt til, at der skulle være cykelstier ude foran alle villaer, ville det heller ikke udløse nogen form for erstatning, bare sagt til hr. Kim Andersen.

Så man skal lægge mærke til, hvad Højesteret har sagt. Og jeg synes ikke, at jeg som hr. Fransgaard eller andre vil gå ind at anfægte det, Højesteret har sagt her. For mit vedkommende er denne her diskussion afsluttet. Det er en lov. Og lov er lov. Og lov skal holdes. Og det er kommunernes og amternes pligt at sørge for, at den bliver overholdt.

Irritationen kommer jo af, at mange andre mennesker – dagpengemodtagere og andre – oplever det sådan, at dér er der en voldsom ihærdighed fra de borgerlige partiers side, når det drejer sig om at overholde og gennemtvinge lovgivningen. Men her har vi en soleklar bestemmelse, der har været gældende siden 1992 og for visse ejendommers vedkommende længe-re tid endda, og den bliver ikke overholdt. Og